

N:o 37.

Ank. till Riksd. Kansli den 23 April 1883, kl. 2 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af Kamrarnes återremiss af vissa delar af det i Utskottets Utlåtande N:o 21 afgifna förslag till Förordning angående allmänt ordnande af klockarnes löneinkomster.

I Utlåtande N:o 21, öfver väckta motioner om ändrade bestämmelser rörande klockarnes aflöning, har Utskottet hemställt, att Riksdagen ville för sin del antaga en *Förordning angående allmänt ordnande af klockarnes löneinkomster* af föreslagen lydelse.

Enligt till Utskottet ankomna protokollsutdrag hafva båda Kamrarne, med antagande af §§ 1—6 i Utskottets förslag till förordning, visat åter till Utskottet § 7 samt förordningens rubrik och ingress, äfvensom Utskottets i utlåtandet gjorda hemställan.

Återremissen har egt rum i syfte, att i § 7 måtte uttryckligen stadgas, att församling, hvars klockare enligt hittills gällande bestämmelser uppburit helgonskyld, må, när hon på grund af förordningen vidtager reglering af klockarelönen, vara oförhindrad att låta helgonskylden fortfarande utgå till sådan lön. Att så sker, har nemligen en särskild betydelse, enär annars de fastighetsegare, som nu utgöra helgonskyld, skulle, derest denna, i stället för att utgå till lön åt klockaren, komme att användas till uppehållande af kyrkotjensten i öfrigt och till folkundervisningens behof, nödgas att, oaktadt de fortfarande erlade den

Bih. till Riksd. Prot. 1883. 7 Saml. 26 Häft.

förut till klockaren gående helgonskylden, derjemte i sin mån vidkännas bidrag till utgörande af den reglerade klockarelöneu.

Till följd häraf och ehuru, enligt Utskottets uppfattning, Utskottets förra förslag till lydelse af § 7 icke utesluter sådan disposition af helgonskyld, att den, enligt § 4 satt att utgå i penningar, fortfarande användes till klockarelön, hvilket ändamål måste anses ingå i »kyrko-tjenstens uppehållande», har Utskottet dock, med anledning af återremissen, föreslagit en sådan affattning af § 7, som oförtydbart angifver församlingens rätt i nämnda hänseende. För att, derest församling besluter, att helgonskyld fortfarande skall utgå till klockarelön, den omgång och det besvär må förekommas, som uppstode, derest helgonskylden skulle, såsom för närvarande vanligen plägar ske, lösas med ett år från år vexlande medelmarkegångspris, har Utskottet föreslagit, att helgonskyld, som bibehålles vid klockarelön, skall vid reglering af nämnda lön sättas att utgå i penningar med ett för hela den tid, regleringen kommer att gälla, på en gång bestämdt belopp, motsvarande medeltalet af medelmarkegångsprisen i länet för åren 1874—1883.

Med anledning af återremissen får Utskottet alltså hemställa,

att Kamrarna må för sin del gilla
ej mindre följande lydelse af § 7 i Förordning
angående allmänt ordnande af klockarnes löneinkomster:

Der helgonskyld för närvarande ingår bland klockares löneförmåner, må derrid, så framt icke annorlunda beslutes, förblifva; dock att den utskyld då skall, jemlikt § 4, omsättas och utgå i penningar. Till grund för omsättningen skall läggas medeltalet af medelmarkegångsprisen i länet för de tio åren 1874—1883. I församling, der till följd af föreskriften i § 1 lönerreglering blifvit verkställd och begynt tillämpas, skola hittills gällande bestämmelser angående klockarelönens utgörande upphöra att lända till efterrättelse. Församling, hvars klockare enligt vidtagen lönerreglering icke vidare kommer att åtnjuta helgonskyld, ege använda denna till uppehållande i öfrigt af kyrkotjensten eller till folkundervisningens behof.

än äfven rubriken och ingressen till nämnda förslag till förordning, äfvensom Utskottets i Utlåtandet N:o 21 gjorda hemställan, att Riksdagen ville för sin del antaga förordningen.

Stockholm den 23 April 1883.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.
